

Γαλάζιες μελαγχολίες

Φτερωτό πούπουλο το άγριο μονοπάτι
Σκληρό σύννεφο βαδίζει μιαν αυγούλα
Είναι το περιστέρι που κλαίει στη μάνα;
Είναι το σκοτάδι που κλαίει τη νύχτα;
Ποιο άσπρο στάχυ πότισε το δάκρυ του αιώνα;
Κάποιο μαντήλι μάζεψε το άστρο του χειμώνα.

Καράβι μονότονο, μακρύ τον ήλιο ψαχουλεύει
Το όνειρο φάνηκε ξανθό στου ποταμού τη λήθη
Ήταν το βάθος πιο ρηχό κι απ' του βουνού το κλάμα
Μια ομπρέλα που κρύβει το λυγμό και τα κεριά λιωμένα.

Για την υπογραφή Δ.